

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2017 r. – Consorzio IB Innovation/Komisja**(Sprawa T-84/17)**

(2017/C 095/32)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Consorzio IB Innovation (Bentivoglio, Włochy) (przedstawiciele: A. Masutti i P. Manzini, avvocati)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, ewentualnie również w części, na podstawie podniesionych zarzutów
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarga w niniejszej sprawie jest skierowana przeciwko decyzji Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Badań Naukowych i Innowacji z dnia 30 listopada 2016 r. (ref. Ares 2016-6711369, w której Komisja zaakceptowała końcowy raport Lubbock Fine nr 14-BA259-027 z dnia 21 listopada 2016 r. i w konsekwencji stwierdziła, że Consorzio IBI Innovation (zwane dalej „Consorzio” lub „IBI”) miało obowiązek zwrotu kwoty 294 925,43 EUR w związku z umową nr 261679-CONTAIN i kwoty 155 482,91 EUR w związku z umową nr V, a także zweryfikowania, czy w związku z szeregiem późniejszych umów występowały systematycznie błędy.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej i wewnętrznie sprzecznej wykładni pojęć „beneficjent” i „strony trzeciej” z naruszeniem *General Agreement (GA)* i *General Conditions* zawartych w Załączniku II do GA.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że ze względu na naturę Consorzio ogół członków konsorcjum stanowi podmiot zbiorowy uznawany za beneficjenta GA. Członkowie konsorcjum nie są więc stronami trzecimi w stosunku do beneficjenta, tylko częścią samego beneficjenta. Wobec tego ich pracownicy oddani do dyspozycji beneficjenta dla potrzeb zadań związanych z GA są uważani za pracowników beneficjenta i nie muszą być wymienieni w Załączniku I, jak zostało stwierdzone o zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest pozbawiona podstawy prawnej, posiada wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie i narusza zasadę dobrej administracji.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że podstawą zaskarżonej decyzji musi być wyraźna norma prawna, a nie – jak w niniejszym przypadku – wydany przez służby Komisji i nie mający mocy prawnej „Guide on Financial issues”. Zaskarżona decyzja nie uwzględnia także zasady dobrej administracji, która zabrania Komisji wydawania wiążących aktów w stosunku do adresatów na podstawie niekompletnego i wewnętrznie sprzecznego raportu audytora spoza Komisji.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. II.15.2.c Załącznika II do GA CONTAIN i ICARGO.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że konsultanci IBI, w odniesieniu do których został podważony zwrot kosztów pośrednich, byli profesjonalistami niezatrudnionymi przez żaden inny podmiot, czyli działali na zasadzie samozatrudnienia. Nie wchodzi on zatem w zakres żadnego z dwóch przypadków, w których ust. 2.c onego przepisu wyklucza możliwość zwrotu kosztów. Skoro konsultanci IBI wykonujący telepracę nie mieszczą się w zakresie żadnego z dwóch wyjątkowych przypadków, muszą podlegać ogólnej zasadzie, tj. do ich pośrednich kosztów ma zastosowanie zasada jednolitej stawki w wysokości 60 %.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia systemu językowego obowiązującego w Unii Europejskiej.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zarówno raport audytora, jak i uwzględniająca go decyzja pozwanej zostały sporządzone w języku angielskim, czyli w języku innym niż język krajowy IBI. Wobec tego naruszony został art. 3 rozporządzenia nr 1 Rady (EWG) z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji ze względu na brak staranności i dbałości przy badaniu sprawy.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że w przypadku, kiedy Komisja powierza zewnętrznemu audytorowi zadanie zbadania poprawności księgowej projektów, obowiązek staranności spoczywa na audytorze. Ponadto zasada dobrej administracji wymaga od Komisji po otrzymaniu raportu audytora szczególnej staranności przy jego badaniu i w razie potrzeby zdolności do podjęcia interwencji poprzez zmianę treści raportu. Zdaniem strony skarżącej Komisja naruszyła ów obowiązek staranności.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2017 r. – Hiszpania/Komisja

(Sprawa T-88/17)

(2017/C 095/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. Sampol Pucurull i M. García-Valdecasas Dorrego, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie częściowej nieważności, w odniesieniu do agencji płatniczej Estremadury, decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/2113 z dnia 30 listopada 2016 r. w sprawie rozliczenia rachunków agencji płatniczych państw członkowskich dotyczących wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w ostatnim roku realizacji programu dla okresu programowania 2007–2013 EFRROW (16 października 2014 r. – 31 grudnia 2015 r.) w zakresie, w jakim Komisja nie dokonała na rzecz tej agencji zwrotu kwoty 5 364 682,52 EUR.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu art. 69 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2005 L 277, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 473/2009 z dnia 25 maja 2009 r. (Dz.U. 2009 L 144, s. 3), ponieważ uniemożliwia on odliczenie kwoty 5 364 682,52 EUR (kwoty, które nie mogą być ponownie wykorzystane) przy rozliczaniu rachunków z tytułu wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w ostatnim roku realizacji programu dla okresu programowania 2007–2013 EFRROW.
 2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, na wypadek gdyby Sąd orzekł, że Komisja nie naruszyła art. 69 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005, oparty na stwierdzeniu, że działanie Komisji stanowi działanie arbitralne wykraczające poza przysługujący jej zakres uznania i naruszające również zasadę uzasadnionych oczekiwań.
-